

(Политика, 05.12.2009)

Урођено интелектуално поштење, начелна скромност, самопрегорна стрпљивост и трпељивост, истинољубље и правдољубље, тражење мудре мере, реалистички приступ човеку-појединцу и судбини шире заједнице: ове, запажене и хваљене врлине почившег патријарха у исто време су и суштинске одлике народне душевности које у последње време заборављамо, или их од себе кријемо. У великом Пастиру се, силом животног искуства и монашког опредељења, на висини истакнуте црквене дужности, све то сажело и прочистило, показало се у савршеном складу, у пуној снази, утолико видније што је дух модерног доба у многима од нас подстакао пороке као што су ситна лукавост, бестидна бахатост, грамзивост за материјалним добрима, безверје и саможивост. Покојни патријарх је високо уздигао и потврдио моралне и људске норме које постоје у нашем народу; он се с њима родио и одрастао, па их је, за себе и за све нас, потврдио у хришћанском кључу.

Човек из срчике народа, рођен у селу које се зове Кућанци, где се кућа кући, био је штедљив не из шкртости него из поштовања према свакој божјој ситници на овом свету. Није се разбацивао ни својим, ни народним новцем. У времену луксуза и расипништва понашао се као сељак који зна вредност тешко зарађене паре и пази да разбацивањем не повреди неког ко је још већи сиромах. Носио је Бога у души, Бога правде и истине, Бога на кога сви људи имају подједнако право; сви, па и наши непријатељи; оног Бога коме се сељаци, како рече Песникиња, *тихо, као у сну моле*. Живео Га је тако обично, природно, а тако моћно, тако уверљиво, онако како је ходао и дисао, како Га наше мајке и сестре, патнички и достојанствено, осећају и доживљавају. По висини гласа, по боји осећајности, био је са свима нама у роду.

Нашао нам се у тешким, у страшним временима, послат да нас умирује и теши, да нас укрепи у понижењу и страдалништву. За мене, он је пре свега патријарх под бомбардовањем, сведок црног пролећа и помраченог лета године 1999. На фотографији из тих дана, снимљеној 20. априла, коју држим изнад радног стола, стоји скршен и скрушен, скрштених руку, оборене главе, а крст га, у позадини, чини сличним распетом Христу. Покушао је, пре тога, да допре до једног од ондашњих моћника који су могли утицати на судбину Србије, до Жака Ширака. Одбио је да га прими, поручивши му да разговор не би имао сврхе, да је ствар окончана, а бомбардовање одлучено много пре лакрдије у Рамбујеу. Пензионер Жак Ширак данас има проблем са судским властима које

Величина обичног човека

Пише: Милован Данојлић
недеља, 06 децембар 2009 14:34

То је, можда, највеће чудо које је учинио, и најлепше откриће које нам је, са одра, показао. Та колона, која је три дана дефиловала кроз престоницу, тај свет који га је, у свему, био достојан, његово је највеће дело и најузбудљивије завештање. Одлазећи, окупио нас је око свог одра, и пребројао. Увидели смо да нас има много више него што смо знали и претпостављали.

Књижевник